

ПРОЛОГ

Минуле

Пам'ятаю, як уперше побачила його.

Він не помітив мене, і саме цього я хотіла. Так я могла роздивлятися його без тіні збентеження, захоплюючись рисами його лица, тим, як він рухався, як ніколи не усміхався.

Чому він не усміхався?

Тоді ми були набагато молодшими. Чи були ми невинними? Не певна, що цим словом можна було описати хоча б одного з нас. Ми побачили й пережили стільки всього, що на момент, коли знову зустрілися, зайшли вже занадто далеко, щоб спинити це. Спинити нас.

І темряву.

Я супроводжувала батьків на вечірку в Мангеттені. Мати не хотіла брати мене із собою. Джонас, мій вітчим, наполог.

«Нехай подивиться, як насправді живе той один відсоток», — хихикнувши сказав він.

Мати кинула сердитий погляд. Їй подобається вважати себе частиною того одного відсотка, хоча Джонас зауважує, що лише працює на нього.

Ми зайшли до будівлі, розташованої на Верхньому Іст-Сайді, звідусіль заповненої привітними швейцарами та грізною охороною. Вестибюль — суцільне скло та мармур. Гладкий, блискучий. Мабуть, я поводитися як селючка, коли стояла, відкинувши голову, і витріщалася на високу стелю, надто приголомшена мерехтливими вогнями вгорі.

— Хутчіше, — роздратовано сказала мама й міцно стиснула моє плече, аж ущипнувши за шкіру.

Підйом ліфтом був плавним. Швидким. Ми дісталися поверху пентхауса, і, щойно двері ліфта відчинилися, перед нами наче відкрився новий світ. Коли ми зайшли в приміщення, ніхто не зустрів нас. *Усередині* пентхауса майже нікого не було.

Усе сяяло білим. Меблі. Стіни. Лише скрізь розвішані величезні картини додавали кольору. Майже всі вони були абстрактними. Я зупинилася біля однієї з них, схиливши голову набік, намагаючись збагнути, що там було зображено. Мама практично силоміць відтягнула мене від картини, бурмочучи собі під ніс, що не можна виставляти таке вульгарне мистецтво перед дітьми, а Джонас лише розсміявся, запитуючи, яка дитина зможе розібрати, що тут намальовано?

Саме тоді я збагнула: на картині була зображена вагіна великим планом.

Однак до нас доносилися якісь звуки. І що глибше ми заходили, то голоснішими вони ставали. Аж поки перед нами не з'явилася стіна із вікон, навколо якої невеличкими купками снували красиві люди. Говорили, говорили, говорили. Пили, пили, пили.

Я була приголомшена. Засліплена. Саме заради таких моментів я жила. Одружившись із Джонасом Везерстоуном, мати кардинально змінила наші життя. Він заробляв купу грошей. Реальних грошей. Мати працювала в компанії з нерухомості Джонаса, і вони закохалися. Він покинув

свою дружину заради моєї матері. Розлучення було тяжким, але врешті-решт Джонас і мама одружилися. Мені подобалося жити з вітчимом. Він був добрим до мене. У нас була велика квартира, а проте з цією не порівняти.

Таких квартир я ще ніколи в житті не бачила.

Коли ми вийшли на терасу, перед нами зависочіли хмарочоси. Здавалося, що до них можна було дотягнутися рукою. Вогні міста виблискували, мерехтіли, та мені було не до того. Я була надто зайнята, крадькома допиваючи шампанське із покинутих келихів. Бульбашкова рідина лоскотала моє горло й викликала кумедне відчуття. Я насолоджувалася ним. Від нього мої думки ставали розпливчасто-тьманими, і я забувала про всі турботи. Як-от про батьків. Чи мого зведеного брата.

Абсолютно про все.

Він помітив, як я крадькома випивала, і тихо підійшов. Я поставила келих, удаючи, що дивлюся деінде. Ми були єдиними дітьми на тій вечірці. Мені було чотирнадцять. Я припустила, що і йому приблизно так само.

Це було літо перед старшою школою, і я відчувала себе дуже дорослою. У мене вирости груди, і були вони більшими, ніж у моїх подружок. Я виявила, що, коли торкаюся себе в певному місці в ліжку серед ночі, мене накриває гребенем приемних відчуттів, і ганялася за ними, щойно випадала нагода. Єйтс не полишав спроб застати мене наодинці, коли наші батьки були на роботі. Якось він просунув долоню мені в штани, намагаючись торкнутися мене там, але я ляснула його по руці.

Він бридкий. Він мій брат.

Хоч і зведений, але брат.

Попри відразу, що я відчувала до нього, зятяте домагання Єйтса змушувало мене почуватися бажаною. Є якась сила в розумінні того, що тебе хочуть. Сидячи на тій вечірці

в чорній сукні без бретелей та попиваючи шампанське, я почувалася дорослою. І увага того хлопця, того дуже вродливого напруженого хлопця, викликала інтерес.

Хто він такий? Чого йому від мене треба?

— Хочеш свій власний келих? — пропонує хлопець, вказуючи на покинуті келихи на столі біля мене. Я допила кожен до дна.

Я підводжу очі й помічаю його погляд на собі. Незнайомець одягнений у чорні штани та білу сорочку, рукава якої заковчені й відкривають передпліччя. Волосся золотисто-коричнєве, майже (хоча не зовсім) світло-каштанове, а обличчя незрівнянне. Зухвале.

Досконале.

Я підводжуся й стаю перед ним, радіючи схваленню, що виблискує в його крижано-блакитних очах.

— Так, будь ласка.

Іду за ним до бару. Він розмовляє з барменом і підсуває тому п'ятдесятидоларову купюру, поки я стою поруч, очевидно вражена. Потім дає мені келих, а сам бере бляшанку з пивом, засовуючи її в передню кишеню.

— Не любиш шампанське? — питаю, роззираючись довкола, стискаючи ніжку келиха пальцями. На нас ніхто не звертає уваги, тому я роблю ковток.

Смачно.

— Ні, — відповідає. — До того ж від цього дешевого пійла в мене болить голова.

Не відчуваю різниці, тому сприймаю його слова за істину.

А крім того я беру те, що дають, тому не збираюся відмовлятися від безплатного та дуже повного келиха бульбашкового напою.

Іду за хлопцем углиб, і від безмовної тиші мене проймає тремтіння. Чи, можливо, від кондиціонера, який увімкнений

на всю потужність, не знаю. Ми заходимо ще глибше в будинок, поки не опиняємося серед темного коридору, де всі двері спалень замкнені.

— Мій батько в одній із цих кімнат трахає твою матір, — говорить він ніби до слова, якраз коли я роблю ковток шампанського.

Я майже випльовую напій йому в лице. Вирячивши очі, кліпаю.

— Що ти сказав?

Вираз його обличчя анітрохи не змінюється.

— Ти мене чула.

— Моя мати *одружена*.

— Як і мій батько. Ніби це когось хвилює, — знижує він плечима, а тоді дістає бляшанку з пивом із кишені. Відкриває її, відсORBує піну й робить великий ковток.

— Вона б так не вчинила. — Коли він нічого не відповідає на це, я відчуваю потребу уточнити: — Не трахала б твого батька.

Я відчуваюся такою дорослою, кажучи це слово хлопцю й попиваючи шампанське. Роблю ще один квіток, даючи бульбашкам затриматися на язичку.

— А все-таки чинить. Твоя мати повія. — Він осушує бляшанку з пивом, тоді розчавлює, жбурляє на підлогу, і та падає з гучним брязкотом.

Враз я скаженію. Стосунки у нас із матір'ю не завжди гладкі, але він навіть не *знає* її.

— Ти не можеш так говорити.

— Он як? Ну, щойно сказав. — Він схиляє голову, примруживши очі. У них стільки злоби. А він ще такий юний. Інколи я теж можу розізлитися, але мій гнів зовсім не схожий на його. — Ти теж повія? Як і твоя мамуся?

— Іди до біса, — сичу, виплескуючи в нього шампанське.